

Karim Leklou:

„Nem gyakori, hogy egy film főszerepében egy kedves, érző szívű férfit láthatsz”

TÓTH CSABA

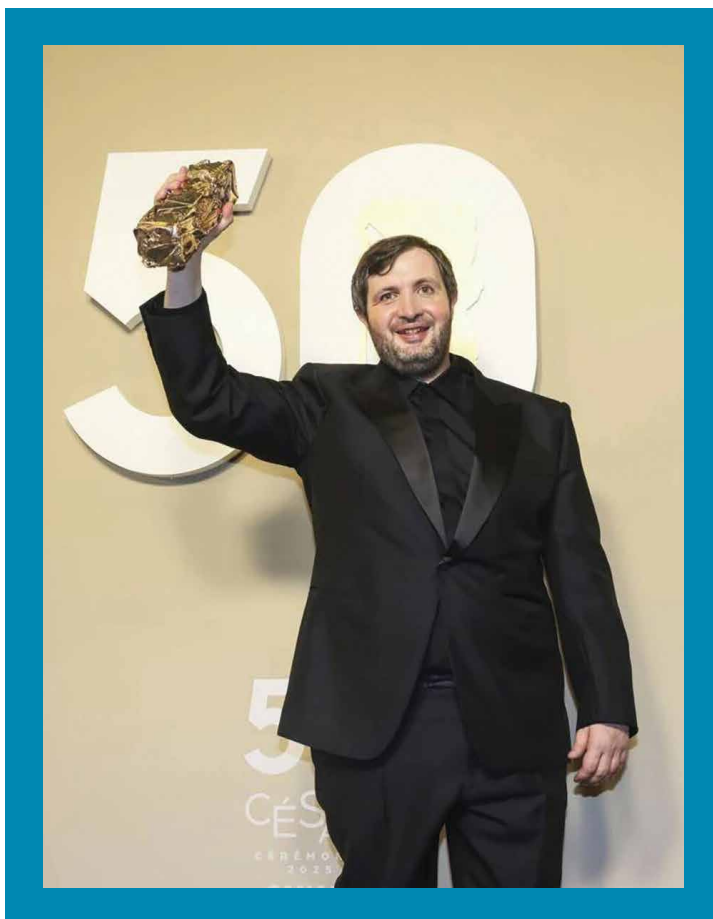
Tavaly a *Vincentnek meg kell halnia* című filmben egy egyszerű embert játszott, aki extrém élethelyzetbe került. A *Jim* történetében pedig egy egyszerű ember hétköznapi életét mutatja Karim Leklou, méghozzá rendkívül szívhez szóló módon. A franciák nagy tehetségével Párizsban beszélgettem.

Mi vonzott a *Jim* történetében?

Aymeric egy olyan karakter, akinek örömmel bújok a bőrébe. Úgy érzem, nagyon kevés olyan film készül, aminek egy hozzá hasonlóan kedves ember a főhőse. Az anti-hősök korát éljük, és nem gyakori, hogy egy film főszerepében egy kedves, érző szívű férfit láthatsz, pedig a való életben rengeteg van belőlük. És abban is hiszek, hogy egy egyszerű ember is lehet nagyon komplex.

Aymeric nem a szavak embere, nem sokat beszél. Nehezebb olyan karaktert játszani, aki nem szavakon keresztül fejezi ki elsősorban magát?

Szerintem a mozi ereje abban is rejlik, hogy képes szavak nélkül is visszaadni az érzelmeket. Színészként szeretek szavakat, mondatokat kihúzni a szövegeimből, hiszen sokszor teljesen feleslegesek, és nélkülük is visszaadhatók a szükséges érzelmek. A *Jim* története egy regényadaptáció, és Aymeric már a könyvben sem beszélt sokat. Az egyik kedvenc könyvem az Egerek és emberek, amit pont azért szeretek annyira, mert a legtöbb dolog a sorok között történik benne. Nagyon kifejezők a csendjei. Persze mindig öröm színészként szuper dialógusokat mondani, azokkal is nagyon jól el lehet játszani, de én igazán szeretem a másik végletet is. A *Jim* története egy férfi életét mutatja be egy 25 éves periódusban, és ami igazán megfogott Aymericben, hogy hiába a nagy időtáv, a személyisége nem igazán változik. Egy tipikus filmben valószínűleg megváltozna, de a miénkben ő végig



Aymeric folyamatosan csak ad más embereknek, akik közül többen ezt ki is kihasználják, mégsem látjuk őt lúzerként. Nem tartottál attól, hogy lesznek nézők, akiknek a szemében a karakter egy vesztes lesz?

Ezzel az egész győztes-vesztes mentalitással nehezen tudok mit kezdeni. A társadalom időnként olyan embereket ünnepel, akik kiváló eredményeket érnek el valamiben, közben meg az életük tragikus olyan területeken, amik igazán fontosak. Nem mindig a megfelelő értékek alapján ítéljük meg az embereket. Aymeric egy önzetlen, kedves fickó, aki mindig gondol másokra, és örülök annak, hogy a mi történetünkben ezek a tulajdonságok értéket képviselnek. Őt is érik megpróbáltatások, de amíg úgy érzi, hogy a jó célért küzd, nagyon

ugyanolyan marad, de ez nem teszi őt kevésbé izgalmassá.

Nem hiszel abban, hogy az emberek megváltozhatnak?

Persze, változhatnak, de úgy érzem, a filmekben – főképp az amerikaiakban – túltreprezentált ez a változás, főleg erőszak vagy harag hatására. Aymeric is változik valamennyit a filmben, például érettebbé válik, de nem fordul ki önmagából, a személyisége gyökerei végig megmaradnak. Történjen bármi, az érző, kedves lelke ott van mindig.

kitartó tud lenni. És úgy érzem, a film végén Aymericet nem lehet vesztesnek nevezni: eléri a célját, és igazi apa-fia kapcsolatot épít ki Jimmel, amire mindig is vágyott. Van olyan pont a történet során, amikor megkeseredhetne, és egy sötétebb gondolkodású ember válhatna belőle, de imádtam az alapul szolgáló regényben, hogy ez nem történik meg. Megmutatjuk, hogy akár rosszul is dönthetne egy nehéz élethelyzetben, de mégsem teszi meg. Az életben mi is kerülünk hasonló választások elé. ■

”

AJIM TÖRTÉNETE EGY REGÉNYADAPTÁCIÓ, ÉS AYMERIC MÁR A KÖNYVBEN SEM BESZÉLT SOKAT.